

КАРТА
СВІТУ

Герман Гессе

СІДХАРТХА

РОМАН

ХАРКІВ
«ФІЛІО»
2017

ЧАСТИНА ПЕРША

БРАХМАНСЬКИЙ СИН

У тіні під будинком, на осяяному сонцем річковому березі, де припнуті човни, у сутіні пралісу, в затінку смоківниці зростав Сіддхартха, вродливий брахманський син, юний сокіл — зростав укупі з Говіндою, своїм товаришем, також брахманським сином. Сонце вкривало засмагою світлі плечі в Сіддхартхи, коли він бавився на березі, купався в річці, вчиняв священне обмивання чи приносив жертви. Тінь запливала до чорних його очей, коли він грався в манговому гаю з хлопцями, коли слухав, як співає мати, коли робив жертвоприношення, коли його повчав батько, чоловік вельми вчений, коли слухав бесіди мудреців. Сіддхартха давно вже приставав до цих бесід і сам вправлявся з Говіндою в словесних змаганнях, вправлявся з Говіндою в мистецтві самоспоглядання, у самозаглибленні. Він уже вмів нечутно вимовляти Ом — це слово слів, умів нечутно вимовляти його в себе, вдихаючи повітря, нечутно вимовляти його із себе, видихаючи повітря, коли душа зосереджена, а на чоло сходить сяєво ясного

розуму. Він уже вмів у глибині свого єства пізнавати Атмана — твердо й несхитно, в єдності зі світом.

Радістю повнилось батькове серце за сина — тямущого, спраглого до пізнання; старий бачив, що в Сіддхартсі зростає великий мудрець і проповідник, усім брахманам брахман.

Утіхою повнилось серце в матері, коли вона дивилася на сина, коли бачила, як він ступає, як сідає і як устає, — її Сіддхартха, міцний і вродливий, струнконогий хлопець, що вміє так досконало привітати матір.

Кохання прокидалося в серцях брахманських дочок, коли Сіддхартха проходив міськими вуличками, — осяйне чоло, царствений погляд, гнучкий стан.

Та ще дужче любив Сіддхартху Говінда — його товариш. Любив його погляд і чарівний голос, любив його ходу й досконалі рухи, любив усе, що Сіддхартха робив і казав. А найдужче любив Говінда його розум, його благородні, палкі помисли, гарячі пориви, високе його покликання. Говінда знав: ні, Сіддхартха не стане звичайним брахманом, не стане ледачим жерцем, корисливим торговцем заклинаннями, пихатим пустомолотом, лихим, підступним проповідником, як не стане він і таким собі лагідним, дурненьким ягням у численній отарі. Не хотів ставати таким і він, Говінда, не хотів ставати брахманом, яких десятки тисяч. Він мріяв піти за Сіддхартхою — за улюбленим, прекрасним Сіддхар-

тхою. І навіть якщо Сіддхартха стане колись божеством, якщо вступить колись до сонму світлосяйних, Говінда й тоді хотів би йти за ним — іти його товаришем, його супутником, слугою, списоносцем, його тінню.

Отож Сіддхартху любили всі. Усім дарував він утіху, всі були йому раді.

Але сам він, Сіддхартха, від себе втіхи не мав, сам він був собі не радий. Блукаючи, мов сновида, рожевими доріжками фігового саду, сидючи в синюватому затінку в гаю самоспоглядання, обмиваючись щодня в покутній купелі, приносячи в темному манговому лісі жертви, Сіддхартха, досконалий у звичках і поведінці, загальний улюбленець, радість усіх, сам він, однак, радості в серці не відчував. Мрії і нескінченні роздуми навіював йому плюскіт води в річці, мерехтіння зірок у нічному небі й палюче сонце; мрії й душевні тривоги навіювало йому куріння жертвних вогнів, відгомін рядків із «Рігведи», слова з повчань старих брахманів.

І став Сіддхартха плекати в собі невдоволення. Став він здогадуватись, що й батькова любов, і материна любов, і любов Говінди, його товариша, не завжди й не навік даруватимуть йому щастя, тамуватимуть спрагу і вдовольнятимуть його, що цієї любові йому буде мало. Став Сіддхартха здогадуватись, що високоповажний батько його та інші вчителі, мудрі брахмани, вже розказали більшість і все найкраще з того, що знали, вони вже перелили свої

знання в його жадібний збан, і збан цей виявився неповний, розум його не наситився, душа не вгамувалася, серце не заспокоїлось. Священні обмивання — це добре, але ж то — лиш вода, а вода не змиває гріхів, не тамує душевної спраги, не гоїть сум'яття. Прекрасні були й жертвоприношення та звертання до богів. Та чи досить цього? Чи дають жертвоприношення щастя? А як щодо богів? Чи світ створив справді Праджапати? Чи, може, це зробив Атман — Він, Єдиний, Усеєдиний? Чи не підвладні часові, чи не минущі втілення богів, створені так само, як і ти і я? То чи ж добре, чи справедливо приносити богам жертви, чи не позбавлене це найвеличніше дійство глузду? Кому ж іще приносити жертви, кому ще поклонялись, як не Йому, Єдиному, Атманові? І де Атмана шукати, де Він живе, де б'ється Його вічне серце? Де ж іще, як не у власному «я», у найпотаємнішому, в тому, чого не можна схитнути і що кожен носить у собі? Але ж де, де те «я», найпотаємніше, найзаповітніше? Це не плоть і не кров, не думка й не свідомість — так учать наймудріші. То де ж воно, де? Чи є інший шлях до того «я», до себе, до Атмана — шлях, що його варто шукати? Ох, і ніхто ж цього шляху не знає, ніхто його не покаже — ні батько, ні вчителі та мудреці, ні священні жертовні гімни! Все вони знають, ці брахмани зі своїми священними книжками, все вони знають, про все й навіть більше, ніж про все, вони подбали: про сотворіння світу, про те, як люди навчилися розмовляти, їсти, вдиха-